

Bunu yazmasam olur aslında. Bahsetmek istediğim konular değil. İncir çekirdeğini doldurmayacak konularda sayfalarca anlaşılmaz, uyduruk kelimeyle dolu cümleler kurup, sonra bundan *entelijans* ürettiğini düşünenlere bildim bileli uzak durdum. Küçük hayatların küçük dertlerinin edebi değeri olabilir ancak bunların adı üstünde küçük dertler olduğunu tesbit ederek.

Türk entelijansiyası denen bu kitlenin karakteri Türkün karakterinden farklı değil. Twitter'da ve sair yerlerde tüm dünyanın Türkiye aleyhine birleştiğini ve memleketin bölünmesinin an meselesi olduğuna inanan önemli bir kitle var. Bunların benzeri de tüm fikirlerin kendi fikrini öldürmek için çevrelediğini ve kendisinin ancak devamlı bir savunma ve teyakkuz halinde yaşayabileceğine inanan bir tip.

Aydın dedikleri de, hasbelkader bitirdiği sosyal bilimler bölümünün modası geçmiş laf salatasını önemli bir fikir diye bir o yana, bir bu yana satmaya çalışana deniyor. Falanca gazete, filanca parti, feşmekan cemaat veya grup meselesi değil bu, burada tam bir *yetersizlerin ittifakı* durumu söz konusu. Tüm kavramları puslu, ne dediği anlaşılmaz diye o yandan o yana yalpalayan, ne samimi dost, ne açık düşman, ne doğru, ne eğri olabilen bir tip. *Aydın* deyince benim aklıma böylesi geliyor.

Bir insanın Beşar Esed'in iktidarının selametini düşünmesi normaldir. Eminim bu adamın hala iktidarda tutunabilmesi, onu sevenler ve değer verenler sayesinde. Bir insan bunlardan biri olabilir. Bu iktidarın neredeyse yarım milyon insanın ölümünden ve milyonlarcasının tehcirinden daha kıymetli olduğunu düşünebilir. Esed'in bunların daha büyüklerine mani olduğunu iddia edebilir. Suriye'nin Esed'in müstesna hakkı olduğunu ve oranın sahibinin o olduğunu da düşünebilir. İnsan her şeyi düşünür, bunları da düşünebilir.

Mesele bunlar değil, açıkça bunu söyleyenlere bir bakarsınız, sonra da bakmazsınız ve kafanıza takmazsınız. İstirap buna benzer düşünceleri açıkça ifade edemeyecek kadar korkak ama bir yandan da alttan alta barış edebiyatı yapacak kadar sevgi pıtırıcı olunca ortaya çıkıyor.

Bu konularda net olan *düşmanı*, kıvrır *dosta* tercih ederim. Nişanyan'ın malum yazısıdır, Rabia meydanında şehit olanlara yas tutmadığını söylediği. Bu bana o 3. Yol Bildirisi mi, ne karın ağrısıysa, ondan daha saygıdeğer gelir. Derdi neyse doğrudan anlatır çünkü.

Buradan konunun Sünnilik-Şiilik veya Türklük-Araplık-Kürtlük olduğu çıkmasın. Hayır, mevzu bunlar değil, Şia'ya veya Nusayriliğe düşmanlık da değil, ancak devam eden bir savaşta taraf bulmam gerektiğinde, mazlumun kim olduğunu görmek için gözlüğe ihtiyacım yok. Dini tefrikanın siyasi tefrikaya değil, siyasi tefrikanın dini tefrikaya sebep olduğuna inanan biriyim. İranlılarla veya diğerleriyle aramızdaki husumetin sebebi din değil, farklı mezheplerimizin sebebi aramızdaki husumet.

O sebeple, normal zamanda çok da derdim olmayacak, dinleyip bilgimi artırmaya çalışacağım konuların, savaş söz konusu olduğunda anlamının farklı olduğunu bilecek kadar gün geçirdim. Benzer biri durum PKK terörü için de geçerli misal, ellerinde silah olmasa, bağımsızlık mı, özerklik mi ne talep ediyorlarsa konuşsunlar, anlaşma yolları aransın diyeceğim adamlar, devletin askerini polisini öldürürken,

kusura bakmayın, söyleyeceğim tek şey *Allah gazi muhariplere yardım etsin, vurduklarını düşürsün ve fitnecileri zelil etsin* oluyor.

Entelektüel denen şahsiyet, işte bu *context* konusundan kendini vareste saymaya çalışıyor. Bazı durumlarda bazı sözlerin anlamının hiç de masum olmayacağını gözden kaçırmaya çalışıyor, suret-i haktan görünerek nifaka hizmet ediyor.

Kaypaklık entelektüelin mütemmim cüzü müdür, bilmem. Kimseden *bizim orduya* asker yazılmasını beklemiyorum. Velakin savaş hukukunun, barış hukukundan farklı olduğunu yaşayarak öğrenmelerinde bir mahzur yok.